

jo være en Grænse for enhver Behagelighed i Livet. Det vil ikke være muligt at holde Rigsdagen inde saa længe, indtil Afstemningen har fundet Sted, det vil altsaa sige, at den skal kaldes ind igen. Om alt dette kan lykkes inden Ratifikationsfristens Udløb er noget tvivlsomt. Men imidlertid, disse Ulemper kunde man finde sig i, naar man saa var sikker paa, hvad der skete, men den største Mangel ved det ærede Flertals Forslag finder jeg er den, at man forbeholder sig et Skøn. Det ærede Flertal maa jo erindre, at det vil sige, at Regeringen stilles yderligere blot for det Tilfælde, at det Skøn, som det ærede Flertal vil fælde over Afstemningen, ikke bliver Sagen gunstig; det vil sige, at efter at Regeringen ogsaa har ladet Afstemningen foretage, og efter at det har vist sig, at den falder ud til Gunst for Amerika, men maaske med en kneben Majoritet eller deslige, efter at altsaa Regeringen yderligere er stillet blot i Verdens Øjne, vil Tinget forbeholde sig at forkaste Traktaten. Jeg tvivler egentlig paa, at nogen Regering kunde gaa ind paa det. Jeg tror, at der maa være Grænser, og jeg kan næsten ikke tænke mig, at man kan gaa til en Afstemning paa anden Maade, end at Traktaten enten i Forvejen maa være vedtagen paa Betingelse af, at Afstemningen viser et vist Resultat, eller at man i hvert Tilfælde giver det højtidelige Løfte, at naar Afstemningen viser en Majoritet, saa vil man vedtage Traktaten: Jeg skal ikke trætte de Herrer længere med at inødegaa de enkelte Ytringer; som fremkom, men jeg maa dog blot endnu bemærke, at det kan jo dog ikke nytte at ville nægte, at i en Sag som denne maa man enten være for eller imod; Regeringen maa enten være for Saget eller imod Salget; naar denne Regering er for Salget, saa er det muligt, at den næste Regering er mod det. Det samme som man nu siger: Vi ville ikke antage en Folkeafstemning, fordi denne Regering er for Salget, det samme kan altsaa ogsaa siges, naar Regeringen er imod Salget. Det forekommer mig, at man i begge Tilfælde maa indrømme, at man ikke bør tvivle om, at Regeringen, jeg vil ikke sige for den almindelige Morals Skyld, skønt det jo ogsaa er noget, men for sin egen Skyld og for Landets Æres Skyld vil sørge for, at Afstemningen bliver et saa paalideligt Udtryk for Folkemeningen som muligt. Maa jeg der blot tilføje, at naar jeg før talte om det, vi skyldte Øerne, deriblandt almindelig Valg-

ret og Valgbarhed, saa kommer jeg nu tilbage til det, idet jeg hævder, at vi netop derfor, naar vi ville have en Afstemning, skylder Befolkningen at lade Afstemningen foregaa, som om den havde almindelig Valgret. Det er en rigtig Argumentation. Fordi man i 40 Aar har misregeret Øerne og har ladet dem leve under en Kolonialforfatning, som nu almindelig er anerkendt for at have været Roden til de fleste af de Ulykker og uheldige Tilstande, som have hjemsøgt dem, er det ingen Grund til, naar det nu drejer sig om deres yderste Ve og Vel, da stadig at fastholde, hvad man nu i 40 Aar har forøvet og fundet at være det uheldigste af alt. Jeg tillader mig derfor at anbefale det høje Ting at vedtage Mindretallets Forslag som det, der efter de foreliggende Omstændigheder og efter hele Situationen er bedst egnet til at løse hele denne vanskelige Sag.

Ordføreren (Koch): Jeg skal blot tillade mig over for den ærede Minister at bemærke, at naar han forlangte af dette Tings Loyalitet, at det skulde godkende Traktaten, saaledes som den var afsluttet af Regeringen, saa er den jo dog selvfølgelig afsluttet med det ved Grundloven forudsatte Forbehold, at Tingene bifalde den. Da det jo ikke paa nogen Maade vil blive benægtet fra den højtærede Ministers Side, saa forekommer det mig heller ikke, at man med Føje kan anke over, at dette Tings Flertal knytter nogle Betingelser til sin Anerkendelse af Traktaten, tilmed da disse Betingelser jo ingenlunde ere vanskelige at opfylde. Dette at Tiden ikke vil strække til til at lade foretage en Afstemning af Kolonialraadsvalgerne, er ikke nogen absolut Hindring, thi hvis de paagældende Parter ønske Traktaten vedtagen, kan man jo faa den Frist forlænget, inden hvilken Konventionen skal stadfæstes. Jeg synes altsaa ikke, at det fra Ministerens Side kan bebrejdes dette Tings Flertal, at det stiller Betingelser for sit Samtykke, naar disse ikke kunne siges at være urimelige. Naar den ærede Minister saa tilføjede, at disse Betingelser kunde man ikke opstille, medmindre man paa Ære og Samvittighed vilde forpligte sig til, naar der fremkom en Majoritet for det ene eller det andet, da at respektere den, saa vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at Forholdene i Vestindien ere overordentlig vanskelige, og at den Stemning, der er den almindelige paa St. Thomas og St. Jan, ingenlunde behøver at findes paa St. Croix, idet In-